

„Mi lesz belőlünk magyarokból?”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Kollégák!

Kedves Kitüntetettek!

Széchenyi István, a Magyar Tudományos Akadémia alapítója szerint ezt a kérdést egy régi barátja tette fel neki 1848 áprilisában. Olyasvalaki, aki – mint Széchenyi fogalmazott – „hosszú évek során ernyedetlen részt vett azon hangyamunkában, melly közt én vénültem meg!”

A *Pesti Hírlap*ban megjelent írásában Széchenyi immár a Batthyány-kormány közmunka- és közlekedésügyi minisztereként vetett számot az ország előtt álló feladatokkal, s biztatta kortársait arra, hogy a történelmi időkben „kiki állja saját helyét becsületesen”, mert – mint fogalmazott – „...közlegény sorban állni és kitüntetés nélkül gyakorolni polgári erényt, néha szintolly magasztos állás és szintolly szent kötelesség, mint állni a dolgok élén!”

Kedves Kollégák!

Dolgaink ma mások, mint 1848-ban, de számuk legalább annyi, mint annak idején. S ahogyan közel 180 évvel ezelőtt, úgy ma is szükség van mindenkire. Hiszen egy kisebb vagy nagyobb közösség erejét nem csupán azok adják, akik az élén állnak, akiknek a neve széles körben ismert. Legalább ilyen fontos azoknak a munkája, akik nap mint nap lelkiismeretesen, sokszor a nyilvánosság figyelmétől távol végzik feladataikat.

Igaz ez a Magyar Tudományos Akadémiára is. Arra a több mint 200 éves nemzeti intézményre, amelyet sokan ismernek, de amelyről sokkal kevesebben tudják, hogy működése elképzelhetetlen lenne az MTA Titkársága és az ott dolgozók áldozatos munkája nélkül.

Ahhoz például, hogy a Magyar Tudományos Akadémia tudományos osztályai működni tudjanak, ahhoz, hogy az Akadémia színvonalas tudományos és

művészeti rendezvényeken tudja fogadni a kutatói közösség tagjait és más érdeklődőket is, ahhoz, hogy zökkenőmentesen lehessen az akadémiai pályázati rendszereket működtetni, szükség van az MTA Titkársága által biztosított háttországra.

Ma itt mások mellett nemzetközi szakreferenst, biztonságtechnikai vezetőt, programszervezőt, gazdasági és pénzügyi ügyintézőt, humánpolitikai referenst és lakatos karbantartót egyaránt köszönhetünk.

Szakmai tudásuk, felkészültségük, hivatástudatuk, az intézmény iránti lojalitásuk és felelősségérzetük nélkül sokkal nehezebb dolguk lenne azoknak is, akiknek a tudományszervezés vagy a tudományirányítás a feladatuk. Azoknak, akik a tudomány művelőiként fordulnak nagyobb vagy apró-cseprőnek tűnő kéréseikkel az MTA Titkárságához. Azoknak, akik tudják, hogy a kérésük nemcsak meghallgatásra talál, hanem mindig van, aki segít az elintézésében.

Kedves Kollégák!

„Mi lesz belőlünk magyarokból?” – tette fel a kérdést Széchenyi István kortársa közel 180 évvel ezelőtt.

A kérdés ma is időszerű. A válasz pedig akkor is és ma is nagyrészt rajtunk múlik. Azokon, akik a maguk helyén, a maguk tudásával és lehetőségeivel nap mint nap becsülettel végzik a munkájukat. Akiknek a teljesítménye talán nem mindig látványos, de akiknek a kitartása, szakértelme és elkötelezettsége nélkülözhetetlen közösségeink és intézményeink működéséhez.

Önök is közéjük tartoznak.

Köszönöm, hogy munkájukkal, tudásukkal és elkötelezettségükkel nap mint nap hozzájárulnak ahhoz, hogy a Magyar Tudományos Akadémia méltó legyen történelmi örökségéhez és jelenkori küldetéséhez.

Engedjék meg, hogy a Magyar Tudományos Akadémia vezetése nevében szívből gratuláljak Önöknek a főtitkári elismerésekhez.

Köszönöm eddigi munkájukat, kitartásukat, szakmai és emberi helytállásukat.

Kívánom, hogy a mai elismerés adjon további erőt, örömet és megerősítést a folytatáshoz.

Szívből gratulálok valamennyi kitüntetettnek!